

ankenævn endnu er under overvejelse, idet man må afvente andre led i socialreformen og en endelig afklaring af amternes placering i den samlede socialforvaltning.

I § 30, stk. 1, i lov nr. 227 af 22. maj 1970 om styrelse af sociale og visse sundhedsmæssige anliggender er det fastsat, at forslag om en samlet revision af lov om offentlig for-
sorg, lov om børne- og ungdomsforsorg, lov om mødrehjælpsinstitutioner og lov om revalidering skal fremsættes for folketinget senest i folketingsåret 1972-73.

Grundlaget for det nævnte forslag vil blive en betænkning nr. 2 fra socialreformkommissionen, der for tiden arbejder med bl. a. spørgsmålet om opgavefordelingen mellem de forskellige sociale myndigheder. Dette arbejde forventes afsluttet i indeværende år.

Det må antages, at etableringen af amtsankenævne tidligst vil kunne ske samtidig med ikrafttrædelsen af den lov, der skal afløse de forannevnte sociale love.

2. Med hensyn til spørgsmålet om arten af de sager, der kan forventes henlagt til amtsankenævne, bemærkes, at det må forventes, at nævne bliver ankeorgan vedrørende alle primærkommunale sociale afgørelser, hvorover der skal kunne klages til et regionalt organ, i overensstemmelse med, hvad socialreformkommissionen har foreslået i sin 1. betænkning.

Spørgsmål 4:

Foreligger der et skøn over, hvor stor en del af de til et amtsligt ankeorgan ankede sager der vil blive anket videre?

Svar:

Der foreligger ikke oplysninger om, hvor stor en procentdel af de sager, som under den nuværende ordning ankebehandles af amtmanden, der ankes videre.

Selv om det skulle vise sig muligt gennem en stikprøveundersøgelse ved et eller to amter at få oplysning herom, vil resultatet ikke kunne overføres til ankeordningen under den sociale ankestyrelse.

Dette skyldes, at opgavefordelingen mellem de sociale myndigheder på primærkommunalt plan og regionalt (amts) plan ikke er fastlagt, jfr. besvarelsen af spørgsmål 3, og der således ikke er taget stilling til, hvilke sager der i 1. instans skal afgøres af primær-

kommunerne og derefter skal kunne indbringes for amtsankenævnet.

Hertil kommer, at etableringen af den sociale ankestyrelse i sig selv kan bevirke en ændring i befolkningens syn på og ønske om at anke en afgørelse, som p.gældende ikke er tilfreds med.

Det er derfor ikke muligt at foretage et skøn over, hvor stort et antal sager der kan forventes anket videre fra amtsankenævne til den sociale ankestyrelse.

Spørgsmål 5:

Hvornår vil der kunne gives oplysning om, i hvilke grupper af sager de afgørelser, som er truffet af amtslige ankeinstanser, skal være endelige?

Svar:

Spørgsmålet om, hvilke sager der ikke skal kunne ankes videre fra amtsankenævnet, hænger sammen med spørgsmålet om opgavefordelingen mellem de sociale myndigheder (primærkommuner og amtskommuner), jfr. besvarelsen af spørgsmål 4.

Der vil derfor først kunne tages stilling til ankespørgsmålet i forbindelse med den endelige stillingtagen til opgavefordelingsproblemet, det vil sige i socialreformkommissionens 2. betænkning og i det lovforslag, der skal fremsættes i folketingssamlingen 1972-73.

Spørgsmål 6:

Hvilken betydning får en kommende bistandslov for dimensioneringen af ankestyrelsen? Kan der gives oplysninger om, hvilket indhold af relevans for den skitserede sammenhæng bistandsloven vil få?

Svar:

Personaleforbruget og personalesammensætningen, der er anslået i bemærkningerne til lovforslaget, er baseret på den nugældende lovgivning.

Indholdet af bistandsloven drøftes for tiden i socialreformkommissionen, og det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at give nærmere oplysning om de kommende regler.

Det er hensigten, at bistandsloven skal åbne mulighed for på bedre måde end nu at forebygge og hjælpe i den enkelte situation ud fra en helhedsvurdering. Under denne forudsætning og under forudsætning af, at sagkyndige konsulenter deltager i sagsforbe-